

Η αληθινή μας πατρίς. α' μέρος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

image not found or type unknown

Εφόδιον Ορθοδοξίας

Βασική Δογματική Διδασκαλία

Τού Πρωτοπρ. Αντωνίου Γ. Αλεβιζόπουλου Δρ. Θεολογίας Δρ. Φιλοσοφίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26ο. Η αληθινή μας πατρίς

1. Πάροικοι και παρεπίδημοι

Ο άνθρωπος ζη μετά την πτώσιν μακράν της πατρικής οικίας, εις την ξενιτειάν. Η Αγία Γραφή τον χαρακτηρίζει «πάροικον» και «παρεπίδημον» (Γεν. 23,4. Λευϊτ. 25,23. Α' Παραλειπομένων 29,15. Ψαλμοί 38,13. Α' Πέτρ. 1,1). Τούτο, διότι η αληθινή του πατρίς είναι η αγάπη του Τριαδικού Θεού. Από αυτήν εξέπεσε μέσω του Αδάμ και εις αυτήν επιστρέφει μέσω του Χριστού, δια να ζήση και πάλιν την πληρότητα της εις την Βασιλείαν του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Με το ιερόν βάπτισμα γινόμεθα μέλη της «Εκκλησίας των πρωτοτόκων οι οποίοι είναι γραμμένοι εις τον ουρανόν» (Εβραίους 12,23), «συμπολίται των Αγίων και οικείοι του Θεού». Τούτο διότι οικοδομούμεθα «επάνω εις το θεμέλιον των Αποστόλων και των Προφητών, του οποίου ο Ιησούς Χριστός είναι ακρογωνιαίος λίθος, επάνω εις τον οποίον συναρμολογείται η όλη οικοδομή και αυξάνει εις ναόν άγιον εν Κυρίω» (Εφ. 2,19-21).

Με αυτό κατανοούμεν διατί ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει, ότι «η πατρίς η ιδική μας είναι εις τους ουρανούς, όπου και περιμένομεν Σωτήρα τον Κύριον

Ιησούν Χριστόν, ο οποίος θα μεταμόρφωση το ταπεινόν μας σώμα, ώστε να λάβη την ιδίαν μορφήν προς το ένδοξον σώμα Του, με την δύναμιν με την οποίαν δύναται και να υποτάξη τα πάντα εις τον εαυτόν Του» (Φιλιππισίους 3,20-21). «Δεν έχομεν εδώ μόνιμον πόλιν αλλά λαχταρούμεν την μέλλουσαν» (Εβραίους 13,14).

Ενώ η μέλλουσα διαμονή εκλαμβάνεται ως μόνιμος, η παρούσα ζωή χαρακτηρίζεται ως «πειρασθήριον», ως τόπος, δηλαδή, δοκιμασιών. «Τι λοιπόν;», αναφέρεται εις το βιβλίον του Ιώβ, «δεν είναι τόπος δοκιμασιών ο βίος του ανθρώπου επί της γης; Η ζωή του δεν ομοιάζει με ενός ημερομισθίου εργάτου;» (Ιώβ 7,1. Παράβαλλε Και Φιλιππισίους 1,21-24. Β΄ Κορινθίους 5,8-9. Β΄ Τιμόθεον 4,6. Εκκλ. 12,7).

Οι πρώτοι Χριστιανοί έζησαν εντόνως την πραγματικότητα αυτήν εις όλας τας συνεπείας της. Ένα αρχαίον κείμενον, η προς Διόγνητον επιστολή, διαχωρίζει ως εξής τους Χριστιανούς από τους λοιπούς ανθρώπους:

«Οι Χριστιανοί δεν διαφέρουν από τους άλλους ανθρώπους, ούτε ως προς τον τόπον εις τον οποίον κατοικούν, ούτε ως προς την γλώσσαν την οποίαν ομιλούν, ούτε ως προς τας συνήθειας τας οποίας έχουν. Διότι δεν κατοικούν ιδιαιτέρας πόλεις, ούτε ομιλούν ιδιικήν τους διάλεκτον, ούτε ζουν ξεχωριστήν ζωήν... Ενώ κατοικούν εις ελληνικός και βαρβαρικός πόλεις, εκεί όπου ευρέθη ο καθένας, και ενώ ακολουθούν ως προς την ενδυμασίαν και ως προς την τροφήν και ως προς τον υπόλοιπον βίον τα εντόπια έθιμα, ζουν θαυμαστήν και πραγματικώς παράδοξον ζωήν. Κατοικούν εις την πατρίδα τους, αλλά ως προσωρινοί κάτοικοι (πάροικοι). Ως πολίται συμμετέχουν εις όλα, όμως όλα τα υπομένουν ως ξένοι. Κάθε ξένη χώρα είναι δι' αυτούς πατρίς και κάθε πατρίς είναι ξένη... Φέρουν (και αυτοί) σάρκα, αλλά δεν ζουν κατά σάρκα. Διέρχονται την ζωήν τους εις την γην αλλά είναι πολίται του ουρανού».

Και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, απευθυνόμενος προς τους Χριστιανούς της εποχής του, λέγει:

«Δεν γνωρίζεις ότι η ζωή αυτή είναι αποδημία; Νομίζεις ότι είσαι μόνιμος κάτοικος μιας πόλεως; είσαι ταξιδιώτης.

Καταλαβαίνεις τι σου είπον; Δεν είσαι μόνιμος κάτοικος, αλλά ταξιδιώτης και οδοιπόρος.

Μη μου ειπής ότι ανήκω εις αυτήν ή εκείνην την πόλιν. Κανένας δεν έχει εδώ πόλιν, η πόλις είναι άνω. Η παρούσα ζωή είναι πορεία. Ας βαδίσωμεν, λοιπόν, καθημερινώς όσον μας επιτρέπει η φύσις μας.

Συναντήσατε ποτέ σας άνθρωπον να κρύβη τα χρήματα του ενώ ευρίσκεται καθ' οδόν; Υπάρχει άνθρωπος ο οποίος κρύβει το χρυσάφι του εις τον δρόμον; Είπε μου, όταν εισέλθης εις ξενοδοχείον κάθεσαι και στολίζεις το ξενοδοχείον; Κάθε άλλο. Αντιθέτως, τρως και πίνεις και βιάζεσαι να φύγης· Η ζωή αυτή είναι ξενοδοχείον. Εισήλθομεν και εδώ θα διέλθωμεν ολόκληρον την ζωήν αυτήν. Ας προσπαθούμεν να φύγωμεν με καλήν ελπίδα. Ας μην αφήσωμεν εδώ τίποτα δια να μη τα χάσωμεν εκεί. Όταν εισέλθης εις το ξενοδοχείον τι λέγεις εις τον υπηρέτην; Πρόσεξε που

θα τοποθέτησης τας αποσκευάς μου! Μην αφήνης τίποτε εδώ δια να μη χαθή ούτε και το πλέον μικρόν, το πλέον ασήμαντον πράγμα. Όλα να μεταφερθούν εις το σπίτι μου! Αυτό πρέπει να κάμνωμεν και εμείς εις την ζωήν αυτήν. Ας βλέπωμεν την ζωήν αυτήν ως ξενοδοχείον και ας μην αφήσωμεν να μείνη τίποτε εις το ξενοδοχείον. Όλα ας τα μεταφέρωμεν εις την μόνιμον πατρίδα μας. Είσαι ταξιδιώτης και οδοιπόρος και, μάλιστα, κάτι ολιγώτερον από ταξιδιώτης.

Πώς; να σου είπω:

Ο οδοιπόρος γνωρίζει πότε έρχεται και πότε φεύγει από το ξενοδοχείον, επειδή αυτός ορίζει τον χρόνον που θα εισέλθη και θα εξέλθη. Εμείς, όμως, εισερχόμεθα εις το ξενοδοχείον, δηλαδή εις την παρούσαν ζωήν, χωρίς να γνωρίζωμεν πότε θα εξέλθωμεν από αυτήν. Μερικός, μάλιστα, φορές παρασκευάζομεν διατροφάς δια πολύν χρόνον, ακόμη και την στιγμήν που μας καλεί ο Δεσπότης πλησίον Του... Είναι ακαθόριστος η έξοδος. Η περιουσία δεν είναι σταθερόν πράγμα. Οι κίνδυνοι είναι πάρα πολλοί και τα κύματα κτυπούν από παντού. Και συ έχεις αφοσιωθή ως τρελός εις πράγματα απατηλά, εις σκιάς; Διατί αφήνεις την πραγματικότητα και κυνηγάς τας σκιάς;».

«Πάροικοι», λοιπόν, είμεθα και «παρεπίδημοι» και ουδείς γνωρίζει την ημέραν και την ώραν της εξόδου του εκ της ζωής αυτής.

« Κύριε, διατί μερικοί αποθνήσκουν εις νεαράν ηλικίαν ενώ άλλοι φθάνουν εις βαθύ γήρας;», ερωτά ο αββάς Αντώνιος. «Και διατί μερικοί ζουν εις πτωχείαν, ενώ άλλοι εις πλούτον; Και πως πλουτίζουν άδικοι, ενώ δίκαιοι άνθρωποι πένονται; Ήλθε τότε εις αυτόν φωνή λέγουσα: Αντώνιε, πρόσεχε τον εαυτόν σου, αυτά είναι κρίματα Θεού και δεν συμφέρει εις εσέ να τα μάθης!» (Παράβαλλε Ιώβ 42,1-5. Σοφ. Σολ. 2,1-25. 3,1-8).

2. Η νίκη κατά του θανάτου

Όταν ομιλώμεν δια τον θάνατον, λέγομεν, συνήθως, ότι είναι πράγμα φυσικόν.

Όμως, πρέπει να υπογραμμίσωμεν ότι ο θάνατος δεν απορρέει από την φύσιν του ανθρώπου, όπως τον έπλασεν ο Θεός.

Εις την Αγίαν Γραφήν αναφέρεται ότι «ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν, ουδέ τέρεται επ' απωλεία ζώντων» (Σοφ. Σολ. 1,13). «Ότι ο Θεός έκτισεν τον άνθρωπον επ' αφθαρσία και εικόνα της ίδιας ιδιότητος εποίησεν αυτόν, φθόνω δε διαβόλου θάνατος εισήλθεν εις τον κόσμον»· ο Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπον αθάνατον και συμφώνως προς την ιδικήν Του εικόνα. Αλλά εξ αιτίας του φθόνου του διαβόλου εισήλθεν ο θάνατος εις τον κόσμον (Σοφ. Σολ. 2,23-24).

Ο θάνατος, λοιπόν, είναι αποτέλεσμα της νέας καταστάσεως η οποία εδημιουργήθη μετά την πτώσιν, είναι, δηλαδή, επακόλουθον της αμαρτίας. Τοιουτοτρόπως ο θάνατος κατέστη ο εχθρός του ανθρώπου (Α' Κορινθίους 15,26) και ολοκλήρου της κτίσεως, η οποία στενάζει και συμπάσχει μαζί με τον άνθρωπον μέχρι σήμερα (Ρωμαίους 8,21).

Είναι, λοιπόν, φυσικόν να ελπίζω ο άνθρωπος εις την επάνοδόν του εις την πρώτην κατάστασιν και να αναμένη την λύτρωσιν εκ του θανάτου.

Ήδη, από της εποχής της Παλαιάς Διαθήκης, από της πρώτης ακόμη ημέρας κατά την οποίαν ο άνθρωπος ημάρτησεν και εισήλθεν με τον τρόπον αυτόν εις το κράτος του θανάτου, εις το οποίον κυριαρχεί ο διάβολος (Εβραίους 2,14), ο Θεός υπεσχέθη την λύτρωσιν του ανθρώπου από τον διάβολον και, επομένως, και από τον θάνατον (Γένεση 3,15).

Οι Προφήται της Παλαιάς Διαθήκης διακηρύττουν με άκρατον ενθουσιασμόν την θριαμβευτικήν νίκην κατά του θανάτου:

«Ο θάνατος υπερίσχυσε και κατάπιε, αλλά Κύριος ο Θεός εξήλειψε τα δάκρυα από κάθε πρόσωπον, αφήρεσε το όνειδος του λαού Του από όλην την γην, το στόμα του Κυρίου ελάλησε» (Ησαΐας 25,8).

«Θα τους γλιτώσω από τα δεσμά του άδου, θα τους ελευθερώσω από τον θάνατον. Που είναι το δικαστήριόν σου, θάνατε; που είναι το κεντρί σου, Άδη;» (Ως. 13,14).

Ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί την ιδίαν νικητήριον κραυγήν του προφήτου, δια να διακήρυξη την κατατρόπωσιν του θανάτου:

«Και όταν αυτό το οποίον είναι φθαρτόν ενδυθή την αφθαρσίαν, τότε θα εκπληρωθή ο λόγος ο οποίος είναι γραμμένος:

Κατεβροχθίσθη ο θάνατος και ενικήθη. Που είναι, θάνατε, το κεντρί σου; που είναι, Άδη η νίκη σου;...

Ας ευχαριστήσωμεν τον Θεόν, ο οποίος μας δίδει την νίκην δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Α' Κορινθίους 15,54-57).

«Που σου θάνατε, το κέντρον; που σου, Άδη το νίκος; Ανέστη Χριστός, και συ καταβέβλησαι»,

επαναλαμβάνει η Εκκλησία μας την νύκτα του Πάσχα.

Από ποίον κατεβροχθίσθη ο θάνατος; Κατεβροχθίσθη από την νίκην, η οποία συνετελέσθη εις το πρόσωπον του Χριστού. Ο Χριστός «μετέσχε των αυτών», έγινε, δηλαδή, μέτοχος των αυτών πραγμάτων, όπως ακριβώς και ο άνθρωπος, «κεκοινώνηκε σαρκός και αίματος», δια να «κατάργηση δια του θανάτου εκείνον ο οποίος έχει ήδη την δύναμιν του θανάτου, δηλαδή τον διάβολον, και να ελευθέρωση εκείνους οι οποίοι, από τον φόβον του θανάτου, ήσαν υποδουλωμένοι καθ' όλην την ζωήν των» (Εβραίους 2,14-15). Με άλλα λόγια, η νίκη συνετελέσθη «εν τη σαρκί του Χριστού» (Εφ. 2,15).

Και η νίκη αυτή δεν περιωρίσθη μόνον εις τους ζώντας, αλλά, δια της θριαμβευτικής καθόδου του Χριστού εις τον άδην, συμπεριέλαβε και τους κεκοιμημένους αδελφούς μας (Α' Πέτρ. 3,19).

«Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει Άδης του γένους των βροτών. Συ γαρ τεθείς εν τάφω Κραταιέ, ζωαρχική παλάμη τα τον θανάτου κλείθρα διεσπάραξας και εκήρυξας τοις απ' αιώνας εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν αψευδή, Σώτερ, γεγονός νεκρών πρωτότοκος». (Τροπάριο Στ' ωδής του όρθρου Μ. Σαββάτου)

Η ανάστασις του Χριστού δεν ήτο ανάστασις πνευματικού χαρακτήρος, ήτο

καθολική, ολοκληρωτική ανάστασις. Ο Χριστός ανεστήθη με την σάρκα Του και τα οστά Του και δι' αυτόν τον λόγον ημπορούσε κανείς να ίδη και να ψηλάφηση τας πληγάς Του (Λουκάς 24,39-40. Ιωάννης 20,27. Παράβαλλε Αποκ. 5,6).

Ενταύθα δεν πρόκειται δια «υλοποίησιν», όπως υποστηρίζουν άνθρωποι της πλάνης, αλλά δια πραγματικήν ανάστασιν του Σώματος του Κυρίου. Εκείνο δηλαδή το οποίον είδον οι μαθηταί δεν ήτο «πνεύμα» αλλά ο ίδιος ο Κύριος, ο οποίος τους βέβαιοι ότι έχει «σάρκα και οστά» και τους καλεί να τον ψηλαφήσουν και να του προσφέρουν τροφή, δια να πεισθούν εις το γεγονός της αναστάσεως του σώματος αυτού (Λουκάς 24,39-42). Γεγονός το οποίον δεν προανήγγειλον μόνον οι Προφήται της Παλαιάς Διαθήκης (Ψαλμοί 15,9-10. Παράβαλλε Πράξεις 2,31-32), αλλά και ο ίδιος ο Κύριος, ο οποίος είπεν αναφερόμενος εις το Σώμα Του:

« Γκρεμίστε τον ναόν αυτόν και σε τρεις ημέρας θα τον ανοικοδομήσω!» (Ιωάννης 2,19-21).

Αυτό το αναστημένον σώμα του Κυρίου, το οποίον ενίκησε τον θάνατον, φορεί ο καθένας Χριστιανός την στιγμήν κατά την οποίαν προσλαμβάνεται, με το άγιον βάπτισμα, εις το Σώμα του Χριστού, εις την Εκκλησίαν (Γαλ. 3,27. Εφεσίους 1,22. 5,23. Κολοσσαείς 1,18. 24) και εισέρχεται εις την βασιλείαν της ζωής.

Είναι, λοιπόν, φυσικόν να μη φοβάται πλέον τον θάνατον, διότι έχει διαβεβαίωσιν του Κυρίου, ότι εις τον χώρον αυτόν δεν πλησιάζει ο θάνατος (Ματθαίος 16,18).

3. Η πρώτη ανάστασις

«Και είδον τας ψυχάς εκείνων οι οποίοι είχαν αποκεφαλισθή δια την μαρτυρίαν των περί του Ιησού και δια τον λόγον του Θεού και οι οποίοι δεν είχαν προσκυνήσει το θηρίον, ούτε την εικόνα του και δεν είχαν λάβει το χαραγμένον σημάδι εις το πρόσωπο των ή το χέρι των. Αυτοί ήλθον πάλιν εις την ζωήν και εβασίλευσαν μαζί με τον Χριστόν χίλια έτη... Αυτή είναι η πρώτη ανάστασις. Μακάριος και άγιος εκείνος ο οποίος συμμετέχει εις την πρώτην ανάστασιν. Ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσίαν επάνω τους, αλλά θα είναι Ιερείς του Θεού και του Χριστού και θα βασιλεύσουν μαζί του χίλια έτη» (Αποκ. 20,4-6).

Η περικοπή αυτή αναφέρεται εις όλους τους προφήτας και τους δικαίους της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίοι έμειναν πιστοί εις τον Θεόν και δεν υπετάχθησαν εις το «θηρίον», ώστε να τους χαραξή εις το πρόσωπον των και εις τα χέρια των το «σημείον» του, το οποίον αποτελεί δείγμα απιστίας κατά του Θεού και πλήρους υποταγής εις τα έργα του Σατανά, μεταξύ των οποίων είναι και η λατρεία των ειδώλων (Ψαλμοί 95,5).

Όλοι αυτοί υπέφερον «δια την μαρτυρίαν του Ιησού και δια τον λόγον του Θεού», παρ' όλον ότι έζησαν εις την εποχήν της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρει χαρακτηριστικούς δια τον Μωυσήν, ότι «επροτίμησε μάλλον να υποφέρη μαζί με τον λαόν του Θεού παρά να έχη την πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτωλών πραγμάτων. Εθεώρησε μεγαλύτερον πλούτον τον ονειδισμόν του Χριστού, καθ' όσον απέβλεπεν εις την ανταπόδοσιν» (Εβραίους 11,25-26. Παράβαλλε Και Ψαλμοί 88,51-52).

Τόσον ο Μωυσής, όσον και όλοι οι Άγιοι άνδρες της Παλαιάς Διαθήκης, τους οποίους αναφέρει ονομαστικώς ο Απόστολος (Εβραίους Κεφ. 11), όπως επίσης ολόκληρον το «νέφος μαρτύρων», περί των οποίων γίνεται λόγος (Εβραίους 12,1), «δεν έλαβον ό,τι είχεν υποσχεθή ο Θεός, διότι ο Θεός προέβλεψε κάτι καλύτερον ως προς ημάς» (Εβραίους 11,40).

Όλοι αυτοί έλαβον μέρος εις την «πρώτην ανάστασιν», η οποία συνετελέσθη με την θριαμβευτικήν κάθοδον του Χριστού εις τον άδην (Α' Πέτρ. 3,19) και με την νίκην του Χριστού κατά του διαβόλου και κατά των έργων του διαβόλου. Ευρίσκονται πλέον εις κοινωνίαν με τον Χριστόν και συμβασιλεύουν μαζί Του «χίλια έτη», μέχρι δηλαδή της ελεύσεως του Κυρίου, οπότε θα πραγματοποιηθή και η «δευτέρα ανάστασις», η καθολική κρίσις.

Πραγματικώς, είναι μακάριοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, οι οποίοι μετέχουν εις την πρώτην αυτήν ανάστασιν και συμβασιλεύουν με τον Χριστόν. Ο «δεύτερος θάνατος», η καταδικαστική, δηλαδή, κρίσις του Θεού κατά την δευτέραν παρουσίαν, δεν θα έχη δια τους δικαίους καμμίαν εξουσίαν.

Αλλά εις την δόξαν αυτήν των τέκνων της Βασιλείας μετέχομεν και ημείς δια της ζωής «εν Χριστώ», η οποία πραγματοποιείται δια των μυστηρίων της Εκκλησίας μας. Δια του ιερού βαπτίσματος λαμβάνομεν μέρος εις την πρώτην αυτήν ανάστασιν (Ρωμαίους 6,3-11), γινόμεθα μέτοχοι της κοινωνίας των Αγίων και τέκνα της Βασιλείας του Θεού.

Τα «χίλια έτη» της Βασιλείας δεν αναφέρονται εις το μέλλον ήρχισαν με την νίκην του Χριστού κατά του διαβόλου, με την νίκην κατά του θανάτου και θα τελειώσουν με την δευτέραν έλευσιν του Κυρίου.

«Σας βεβαιώ, ότι υπάρχουν μερικοί από αυτούς οι οποίοι ίστανται εδώ», λέγει ο ίδιος ο Κύριος προς τους μαθητάς Του, «οι οποίοι δεν θα γευθούν τον θάνατον, έως ότου ιδούν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται εις την βασιλείαν Του» (Ματθαίος 16,28. Μάρκος 9,1. Λουκάς 9,27. Παράβαλλε Και Ματθαίος 28,20).

Από όλα αυτά γίνεται φανερόν, ότι η χιλιετής βασιλεία, δια την οποίαν γίνεται λόγος εις την αποκάλυψιν του Ιωάννου (20,4-6), ήρχισεν ήδη από της εποχής των Αποστόλων. Η βασιλεία αυτή είναι η Εκκλησία του Χριστού η οποία έχει οικοδομηθή επί του θεμελίου των Αποστόλων και των Προφητών, με ακρογωνιαίον λίθον τον Χριστόν (Εφ. 2,20).

Όμως, και οι λοιποί Χριστιανοί, εκείνοι οι οποίοι έλαβον το βάπτισμα μετά την Πεντηκοστήν, όπως και οι μεταγενέστεροι, και ημείς σήμερα, δεν είμεθα «ξένοι

και παρεπίδημοι, αλλά συμπολίται των Αγίων και οικείοι του Θεού, διότι και ημείς δια του βαπτίσματος έχομεν οικοδομηθή επάνω εις το ίδιον θεμέλιον και δια του Χριστού έχομεν την είσοδον προς τον Πατέρα εν ενί Πνεύματι» (Εφ. 2,18-20. Παράβαλλε Γαλ. 3,27-28. Εφ. 4,4-6. 5,30. Ιωάννης 10,16).

Επαναλαμβάνομεν λοιπόν, ότι ο λόγος του Κυρίου, ότι πολλοί από τους ακροατάς του δεν θα δοκιμάσουν θάνατον, έως ότου ιδούν την βασιλείαν του Θεού, δεν είναι συμβολικός. Πρέπει να εκληφθή κατά γράμμα: Η Βασιλεία του Θεού ήρχισε την στιγμήν του θανάτου του Χριστού, την στιγμήν της θριαμβευτικής καθόδου Του εις τον άδην. Τότε έλαβε χώραν η καλούμενη «πρώτη ανάστασις». Ήδη, ζώμεν εις τας εσχάτας ημέρας (Ματθαίος 12,28. Λουκάς 11,20. 17,21).

Πρέπει να υπογραμμίσωμεν ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ της θέσεως των Αγίων και ημών. Ημείς ελάβομεν δια του βαπτίσματος τον «αρραβώνα» του Πνεύματος (Β΄ Κορινθίους 1,22. Εφ. 1,14). Η μετοχή μας εις την «πρώτην ανάστασιν» δεν έχει χαρακτήρα μόνιμον, όπως η εν Χριστώ κοινωνία των Αγίων, οι οποίοι έχουν ελευθερωθή από την αμαρτίαν και μετέχουν εις την Άκτιστον δόξαν του Θεού. Αντιθέτως, ημείς αγωνιζόμεθα να φθάσωμεν την μόνιμον αυτήν μετοχήν της Ακτίστου θείας δόξης.

Όλα αυτά αποδεικνύουν την οικτράν πλάνην εκείνων, οι οποίοι παρερμηνεύουν το χωρίον της αποκαλύψεως (20,4-6) «προς την ιδίαν αυτών απώλειαν» (Β΄ Πέτρου 3,16).

4. Δικαίων ψυχάί εν χειρί Θεού

«Οι ασεβείς, εσφαλμένως εσκέφθησαν και είπον από μέσα τους: Βραχεία και λυπηρά είναι η ζωή μας, δεν υπάρχει φάρμακον δια τον θάνατον τον ανθρώπου, δεν ευρέθη κάποιος που να εγύρισεν από τον άδην. Τυχαίως εγεννήθημεν αργότερον θα είμεθα σαν να μην υπήρξαμε ποτέ. Διότι η πνοή των ρωθώνων μας είναι καπνός και ο λόγος μας σπινθήρ των κτύπων της καρδιάς μας.

Όταν σβήση το σώμα μας θα γίνη στάκτη και το πνεύμα θα διαλυθή ωςάν κούφιος άνεμος...

Εμπρός, λοιπόν, ας απολαύσωμεν τα υπάρχοντα αγαθά· ας χαρώμεν τον κόσμον σαν στην νεανικήν μας ηλικίαν... Ας ίδωμεν αν οι λόγοι (των ασεβών) είναι αληθινοί

και ας εξετάσωμεν το τέλος του ευσεβούς. Εάν ο δίκαιος είναι παιδί τον Θεού, θα τον προστατεύση,

θα τον γλιτώση από τα χέρια των εχθρών τον... Αυτά εσκέφθησαν (οι ασεβείς) και επλανήθησαν τους ετύφλωσεν η κακία των και δεν εγνώρισαν τα μυστήρια του Θεού ούτε ήλπισαν εις την άμοφνήν της αρετής και δεν υπελόγισαν το βραβείον των δικαίων ψυχών. Διότι ο Θεός εδημιούργησε άφθαρτον τον άνθρωπον τον έπλασε συμφώνως προς την ιδικήν Του εικόνα.

Όμως με τον φθόνον του διαβόλου εισήλθεν εις τον κόσμον ο θάνατος θα τον δοκιμάσουν αυτοί που ανήκουν εις την παράταξίν του» (Σοφ. Σολ. 2,1-25).

Και εις την εποχήν, λοιπόν, της Παλαιάς Διαθήκης, υπήρχον άνθρωποι της πλάνης,

οι οποίοι διεκήρυττον ότι δεν υπάρχει ζωή μετά θάνατον και, συνεπώς, εκείνο το οποίο μένει, είναι να απολαύσει κανείς αυτήν την ζωή!

Όμως, οι άνθρωποι αυτοί είχαν πλανηθεί, τους ετύφλωσε η κακία των και δεν εγνώρισαν τα μυστήρια του Θεού.

Η τύχη του δικαίου δεν είναι όμοια με την τύχη του αμαρτωλού:

«Αχ ψυχαί των δικαίων ευρίσκονται εις χείρας του Θεού, καμία βάσανος δεν θα τους εγγίση. Εις τα μάτια των αφρόνων εφάνη ότι απέθανον

η έξοδος του θανάτου των εθεωρήθη δυστύχημα, η αναχώρησίς των από ημάς όλεθρος. Όμως, εκείνοι υπάρχουν εν ειρήνη. Διότι και εάν υποφέρουν κατά την γνώμην των ανθρώπων, η ελπίδα των είναι γεμάτη αθανασία. Μετά από ολίγην ταλαιπωρίαν λαμβάνουν μεγάλας αμοιβάς.

Διότι ο Θεός τους εδοκίμασε και τους εύρεν άξιους Του. Τους εδοκίμασε ως χρυσόν εις το χωνευτήριον και τους εδέχθη ως ολοκαύτωμα θυσιών. Όταν ο Κύριος τους επισκεφθή, θα λάμπουν και η λάμψις των θα είναι σαν τη φωτιά που διαπερνά τας καλάμιás. Θα κρίνουν έθνη, θα κυριαρχήσουν λαούς και ο Κύριος θα είναι βασιλεύς των εις τους αιώνας» (Σοφ. Σολ. 3,1-8. Παράβαλλε Ησαΐας 57,2).

«Οι ασεβείς θα λάβουν την τιμωρίαν των συμφώνως προς τους λογισμούς των, εκείνοι που κατεφρόνησαν τον δίκαιον και απεμακρύνθησαν από τον Θεόν» (Σοφ. Σολ. 3,10).

«Τότε θα σταθή ο δίκαιος με παρρησίαν πολλήν ενώπιον εκείνων που τον έθλιψαν και υπετίμησαν τους κόπους του. Όταν ιδούν το πράγμα αυτό, θα συγκλονισθούν από τρόμον, θα καταπλαγούν δια την ανέλπιστον σωτηρίαν του. Με μετάνοιαν και με ψυχικήν αγωνίαν θα αναστενάξουν και θα πουν: Αυτός δεν ήτο που περιγελούσαμεν, που τον είχομεν κάμει εμπαικτικήν παροιμίαν; Ενομίσαμεν την ζωήν του τρέλα και την τελευταίην του άδοξον. Πώς, κατετάγη μεταξύ των παιδιών του Θεού; πως η κληρονομιά του είναι μεταξύ των Αγίων; Άρα, επλανήθημεν από τον δρόμον της αληθείας το φως της δικαιοσύνης δεν έλαμψε εις ημάς και ο ήλιος δεν ανέτειλε δι' ημάς»

(Σοφ. Σολ. 5,1-6. Παράβαλλε Και Ιεζεκ. 18,17. 27. 32).

5. Μακάρια η οδός, η πορεύη σήμερα

Η νίκη του Χριστού κατά του διαβόλου και κατά των έργων του διαβόλου τοποθετεί τον κάθε Χριστιανόν τελείως διαφορετικούς προ του γεγονότος, το οποίο συνεχίζομεν να ονομάζωμεν φυσικόν θάνατον. Όμως, αυτός ο θάνατος έχει χάσει πλέον την πρώτην του σημασίαν, την οποίαν απέκτησε κατά την περίοδον της κυριαρχίας του διαβόλου. Δια κάθε γνήσιον Χριστιανόν αποτελεί το προοίμιον της αληθινής ζωής. Δι' αυτόν τον λόγον οι πατέρες της Εκκλησίας δεν διστάζουν να τον χαρακτηρίσουν ως κάτι αγαθόν.

«Αγαθόν αν εἴη ο θάνατος», ο θάνατος είναι αγαθόν, λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης. «Μακάριοι είναι οι νεκροί, οι οποίοι αποθνήσκουν εν Κυρίω. Ναι, λέγει το Πνεύμα, δια να αναπαυθούν από τους κόπους των, διότι τα έργα τους ακολουθούν» (Αποκ. 14,13).

«Μακάρια είναι η οδός που σήμερα πορεύεσαι, διότι σου έχει ετοιμασθή τόπος αναπαύσεως»

ψάλλει χαρακτηριστικώς η Εκκλησία μας κατά την Ιεράν ακολουθίαν «εις κεκοιμημένους».

Με τον θάνατον, το φθαρτόν σώμα του ανθρώπου χωρίζεται από την ψυχήν. Επιστρέφει εις την γην «εξ ης ελήφθη», ενώ η ψυχή «το πνεύμα», επιστρέφει προς τον Θεόν, «ος έδωκεν αυτό» (Γεν. 1,27. 2,7. 3,19. Εκκλ. 12,7). Όμως και το σώμα μίαν ημέραν θα αναστηθή δια να φορέση «την εικόνα του επουρανού» (Α' Κορινθίους 15,49). Θα ενωθή τότε και πάλιν, μεταμορφωμένον πλέον, με την ψυχήν, δια να είναι «πάντοτε μετά του Κυρίου» (Α' Θεσσ. 4,17. Ιωάννης 5,28-29). «Σπέρνεται φθαρτόν, ανασταίνεται άφθαρτον. Σπέρνεται άδοξον, ανασταίνεται ένδοξον, σπέρνεται εις κατάστασιν αδυναμίας, ανασταίνεται εις κατάστασιν δυνάμεως, σπέρνεται σώμα φυσικόν, ανασταίνεται σώμα πνευματικόν» (Α' Κορινθίους 15,42-44).

«Δεν θα αποθάνωμεν όλοι, αλλά όλοι θα μεταβληθώμεν εις μίαν στιγμήν, εις μίαν ματιάν, κατά την τελευταίαν σάλπιγγα* διότι θα σαλπίσση η σάλπιγγα και οι νεκροί θα αναστηθούν, χωρίς να υπόκεινται πλέον εις φθοράν και εμείς θα μεταβληθώμεν. Διότι πρέπει αυτό το οποίον είναι φθαρτόν να ενδυθή την αφθαρσίαν και αυτό το οποίον είναι θνητόν να ενδυθή την αθανασίαν» (Α' Κορινθίους 15,51-53).

Εκείνος, λοιπόν, ο οποίος πιστεύει, δεν φοβάται τον θάνατον, διότι ζη την νέαν πραγματικότητα, η οποία διεμορφώθη μετά από την ανάστασιν του Χριστού. Γνωρίζει ότι «και αν αποθάνη, θα ζήση» και «ο οποίος ζη και πιστεύει, δεν θα αποθάνη ποτέ» (Ιωάννης 11,26. 5,28-29).

Εκείνος μεταβαίνει εις την αληθινήν του πατρίδα, εις αυτήν την οποίαν έχει πολιτογραφηθή. Εκεί θα είναι, πλέον, πάντοτε μαζί με τον Κύριον (Α' Θεσσ. 4,17).

Ο φυσικός θάνατος των Αγίων ανθρώπων είναι πάντοτε χαρούμενον γεγονός και δι' αυτό η Εκκλησία μας την ημέραν του θανάτου των Αγίων την εορτάζει πανηγυρικώς. Δια να δήλωση, μάλιστα, το γεγονός αυτό, χρησιμοποιεί την χαρακτηριστικήν φράσιν: «εν ειρήνη τελειούται» η όταν πρόκειται δια μάρτυρας, «ξίφει τελειούται» κ. ΟΙ. Κ.

Κάποια άγια ψυχή, η οποία ευρίσκεται τώρα εις τον ουρανόν, έλεγε πάντοτε χαρούμενα εις τους φίλους μετά από μίαν κηδείαν ευσεβούς ανθρώπου:

«Άντε, παιδιά, και στα δικά μας!».

Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον ημπορούμε να εννοήσωμεν διατί κατά την εποχήν των διωγμών, πολλοί Χριστιανοί επεθύμησαν το χάρισμα του μαρτυρίου (Φιλιππισίους 1,29) και έτρεχον εις το μαρτύριον χωρίς κανένα φόβον, γεμάτοι

χαρά, ωσάν να επήγαιναν εις πανηγύρι!

Ο άγιος Ιγνάτιος π. Χ... , ο οποίος ωδηγήθη εις την Ρώμην δια να μαρτυρήση, έγραφε προς τους Χριστιανούς της Ρώμης και τους ικέτευε να μη προσπαθήσουν να τον σώσουν από τα στόματα των θηρίων:

«Φοβούμαι την αγάπην σας, μήπως με αδικήση. Διότι δια σας είναι εύκολον να κάμετε εκείνο το οποίον θέλετε* εις εμέ, όμως, είναι δύσκολον να φθάσω εις τον Θεόν, εάν, βεβαίως, σεις δεν με λυπηθήτε...

Αφήστε με να γίνω τροφή των θηρίων, δια των οποίων θα ημπορέσω να κερδίσω τον Θεόν. Σιτάρι του Θεού είμαι και με τα δόντια των θηρίων αλέθομαι, δια να γίνω καθαρός άρτος του Χριστού. Μάλλον παρακινήστε τα θηρία δια να μου γίνουν τάφος και να μην αφήσουν τίποτε από το σώμα μου δια να μην αποθάνω και γίνω βάρος εις κανένα. Τότε θα είμαι αληθής μαθητής του Χριστού, όταν ο κόσμος δεν ιδή ούτε το σώμα μου. Ικετεύσατε τον Χριστόν δια εμένα, δια να γίνω με αυτόν τον τρόπον θυσία εις τον Θεόν...

Συγχωρήσατε με· εγώ γνωρίζω το συμφέρον μου. Τώρα αρχίζω να είμαι μαθητής του Χριστού. Τίποτε από τα ορατά και από τα άορατα να μη με κράτηση, δια να κερδίσω τον Χριστόν... Σας γράφω ενώ ζω, ποθών να αποθάνω... Μέσα μου υπάρχει «ύδωρ ζων», το οποίον λαλεί και μου λέγει* έλα προς τον Πατέρα! (δεύρο προς τον Πατέρα)».

http://www.oodegr.com/oode/biblia/alavizop_dogma_1/26.htm

Πηγή: http://hristospanagia3.blogspot.gr/2013/10/blog-post_16.html